

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΦΙΛΟΥΜΕΝΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΤΑΦΙΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τήν Τρίτην, 16^{ην}/29^{ην} Νοεμβρίου 2022, ἑορτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ μνήμη τοῦ Ἁγίου νέου ἱερομάρτυρος Φιλουμένου τοῦ Ἀγιοταφίτου, τοῦ μαρτυρήσαντος τήν 16ην Νοεμβρίου τοῦ ἔτους 1979 εἰς τό προσκύνημα τοῦ Φρέατος τοῦ Ἰακώβ, εἰς τό ὁποῖον διηκόνει ὡς Ἡγούμενος.

Ὁ Ἅγιος Φιλούμενος ὡς νεομάρτυς κατεχωρίσθη καί εἰς τό Ἀγιολόγιον τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων τό ἔτος 2009. Ἐκαστον δέ ἔτος τιμᾶται ἡ μνήμη αὐτοῦ εἰς τόν τόπον τοῦ μαρτυρίου αὐτοῦ, ἐπί τοῦ ὁποῖου καί ἀνήγειρε περικαλλῆ καί ὑπερμεγέθη ναόν ἀπό 4θειας ὁ ρέκτης Ἡγούμενος Ἀρχιμανδρίτης π. Ἰουστίνος.

Εἰς τόν ναόν τοῦτον ὑπερθεν τοῦ Φρέατος τοῦ Ἰακώβ ἐτέλεσε θείαν Λειτουργίαν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Πέλλης κ. Φιλουμένου, τοῦ καί ἑορτάζοντος, καί Ἀγιοταφιτῶν Ἱερομονάχων ὡς τοῦ Γέροντος Καμαράση Ἀρχιμανδρίτου π. Νεκταρίου καί τοῦ Τυπικάρη Ἀρχιμανδρίτου π. Ἀλεξίου, Ἱερέων ἐξ Ἑλλάδος, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Λεοντίου Ἡγουμένου Ραφιδίων καί τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Κυριακοῦ ἐκ τοῦ Ἀββᾶ Γερασίμου καί Ἱεροδιακόνων ὡς τοῦ Ἀρχιδιακόνου Μάρκου καί τοῦ Ἱεροδιακόνου Δοσιθέου, Ἀραβοφώνων Πρεσβυτέρων τῶν ὁμόρων περιοχῶν καί ἐκ Ναζαρέτ, ψάλλοντος τοῦ λαβόντος σήμερον τοῦ πτυχίου αὐτοῦ Ἀραβοφώνου ἱατροῦ κ. Γιακούμπ Μπετζάλη ἑλληνιστί δεξιᾶ καί τῆς χορωδίας τῶν περιχώρων τῆς Σαμαρείας ἀριστερά ἀραβιστί, παρουσία τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς Ἱεροσόλυμα κ. Εὐαγγέλου Βλιώρα καί προσευχομένων ἐν εὐλαβείᾳ πολλῶν μελῶν τοῦ ποιμνίου, μοναχῶν καί μοναζουσῶν ἐξ Ἱεροσολύμων καί εὐλαβῶν προσκυνητῶν ἐξ Ἑλλάδος καί Κύπρου.

Πρός τό εὐσεβές ἐκκλησίασμα τοῦτον ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ὡς κάτωθι:

«Κύριε ἐν τῇ μνήμῃ τῶν ἀγίων Σου πᾶσα ἡ κτίσις ἑορτάζει, οὐρανοί ἀγάλλονται σὺν τοῖς ἀγγέλοις καί ἡ γῆ εὐφραίνεται σὺν τοῖς ἀνθρώποις. Αὐτῶν ταῖς παρακλήσεσιν, ἐλέησον ἡμᾶς», ἀναφωνεῖ ὁ μελωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί,

Ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῷ Ἱερῷ τούτῳ προσκυνήματι τοῦ Φρέατος τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ, ἐνθα ἡ Σαμαρεῖτις γυνή ἐγνώρισε τόν Μεσσίαν Χριστόν, ἵνα τιμήσωμεν εὐχαριστιακῶς τήν μνήμην τοῦ μάρτυρος καί κήρυκος τῆς τοῦ Χριστοῦ πίστεως Ἁγίου Φιλουμένου τοῦ Ἀγιοταφίτου.

Οὗτος παραγενόμενος εἰς τὴν Ἁγίαν Γῆν ἐκ τῆς νήσου Κύπρου ἐνετάχθη εἰς τὸ μοναχικὸν τάγμα «τῶν Σπουδαίων», δηλονότι τὴν Ἁγιοταφιτικὴν Ἀδελφότητα, διακριθεὶς διὰ τὸν ἕνθεον αὐτοῦ ζῆλον ὑπὲρ τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων γενικώτερον καὶ τοῦ ἐνθάδε ἀγιογραφικοῦ προσκυνήματος εἰδικώτερον.

Λέγομεν «εἰδικώτερον», διότι ἐν αὐτῷ τῷ ἱερῷ τόπῳ ὁ Πατὴρ ἡμῶν Φιλούμενος ὑπέστη τὸν ὑπὲρ τῆς ἀγάπης τοῦ Σωτῆρος μαρτυρικὸν θάνατον, γενόμενος οὕτω μιμητὴς τῶν παθημάτων καὶ σὺναιμος τοῦ Χριστοῦ, ὡς λέγει καὶ ὁ ψαλμωδός: «ἐλάλησαν κατ' ἐμοῦ γλώσση δολία καὶ λόγοις μίσους ἐκύκλωσάν με καὶ ἐπολέμησάν με δωρεάν. ἀντὶ τοῦ ἀγαπᾶν με ἐνδιέβαλλόν με, ἐγὼ δὲ προσηυχόμην· καὶ ἔθεντο κατ' ἐμοῦ κακὰ ἀντὶ ἀγαθῶν καὶ μῖσος ἀντὶ τῆς ἀγαπήσεώς μου», (Ψαλμ. 108, 2-5).

Ὅντως ὁ ἀθλοφόρος Φιλούμενος ὡς ἄλλος Πρωτομάρτυς Στέφανος ἐδέχθη τὰ πυρὰ τῶν ὀργάνων τοῦ μισοκάλου διαβόλου, καθ' ἣν ὥραν οὗτος προσηύχετο ἐν τῷ ἰδίῳ τόπῳ, ἔνθα ὁ Ἰησοῦς εἶπε τῇ Σαμαρείτιδι γυναικί: «ἐγὼ εἶμι ὁ λαλῶν σοι» «ὁ Μεσσίας, ὁ λεγόμενος Χριστός», (Πρβλ. Ἰωάν. 4, 24, 25).

Ἐρμηνεύων τοὺς Κυριακοὺς τούτους λόγους ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: «Δικαίως ὁ θεὸς τὸν πνευματικὸν ἀποδέχεται προσκυνητὴν, οὐκ ἐν μορφώσει καὶ τύποις φοροῦντα τῆς εὐσεβείας τὴν μόρφωσιν Ἰουδαϊκῶς, ἀλλὰ τοῖς μὲν ἐξ ἀρετῆς κατορθώμασιν εὐαγγελικῶς διαλάμποντα, τῇ δὲ τῶν θείων δογμάτων ὀρθότητι τὴν ὄντως ἀληθῆ πληροῦντα προσκύνησιν». Καὶ ἀπλούστερον: Ὁ θεὸς δικαίως ἀποδέχεται τὸν πνευματικὸν προσκυνητὴν, ὁ ὁποῖος δὲν φέρει τὴν μορφήν τῆς εὐσεβείας κατὰ τρόπον Ἰουδαϊκὸν σέ σχῆμα καὶ τύπους, ἀλλὰ τὸν προσκυνητὴν, ὁ ὁποῖος διαλάμπει κατὰ τρόπον εὐαγγελικὸν διὰ τῶν κατορθωμάτων τῆς ἀρετῆς καὶ ἐφαρμόζει τὴν ἀληθῆ λατρείαν διὰ τῆς ὀρθότητος τῶν θείων δογμάτων.

Εἰς τοῦτο ἀκριβῶς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὀφείλεται ἡ ἰδιαιτέρα τιμὴ, ἡ ὁποία ἀποδίδεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου εἰς τοὺς ἀγίους μάρτυρας. «Κύριε ἐν τῇ μνήμῃ τῶν ἀγίων σου πᾶσα ἡ κτίσις ἐορτάζει, οὐρανοὶ ἀγάλλονται σὺν τοῖς ἀγγέλοις καὶ ἡ γῆ εὐφραίνεται σὺν τοῖς ἀνθρώποις», λέγει μελωδικῶς ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός. Κατὰ δὲ τὸν Κλήμεντα τὸν Ἀλεξανδρέα «τελείωσιν τὸ μαρτύριον καλοῦμεν, οὐχ ὅτι τέλος τοῦ βίου ὁ ἄνθρωπος ἔλαβεν ὡς οἱ λοιποὶ, ἀλλ' ὅτι τέλειον ἔργον ἀγάπης ἐνεδείξατο».

Τὴν τελείαν ταύτην ἀγάπην πρὸς τὸν Χριστὸν ἐπέδειξεν διὰ τοῦ μαρτυρικοῦ αὐτοῦ θανάτου καὶ ὁ Ἅγιος Φιλούμενος, ὁ ὁποῖος πολλάς βασάνους ὑπομείνας ἀπέλαβεν τὸν τέλειον στέφανον ἐν οὐρανοῖς μετὰ τῶν λοιπῶν μαρτύρων, τῶν ὁποίων ὁ μοναδικὸς σκοπὸς εἶναι ἡ ἔνωσις μετὰ τὸν Σωτῆρα Χριστόν. Εἰς τοῦτο συνέβαλον οἱ κηρυγματικοὶ λόγοι τοῦ θεσπεσίου Παύλου λέγοντος: «ἡμῶν γάρ τὸ πολίτευμα ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει, ἐξ οὗ καὶ σωτῆρα ἀπεκδεχόμεθα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, ὃς μετασχηματίζει τὸ σῶμα τῆς ταπεινώσεως ἡμῶν εἰς τὸ γενέσθαι αὐτὸ σύμμορφον τῷ σώματι τῆς δόξης αὐτοῦ», (Φιλιπ. 3, 20-21).

Σχολιάζων τοὺς λόγους τούτους τοῦ Παύλου, ὁ θεοδώρητος λέγει: «Σύμμορφον δὲ τῷ σώματι τῆς δόξης αὐτοῦ τὸ ἡμέτερον ἔφη γεγενῆσθαι σῶμα οὐ κατὰ τὴν ποσότητα τῆς δόξης, ἀλλὰ κατὰ τὴν ποιότητα. Φωτοειδὲς γὰρ ἔσται καὶ τοῦτο, [τὸ σῶμα]».

Μὲ ἄλλα λόγια, τὸ σῶμα τῶν μαρτύρων ἐγένετο σύμμορφον τῷ σώματι τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ κατὰ τὴν ποιότητα, τούτέστιν κατὰ τὴν ἀφθαρσίαν, ὡς τοῦτο διατυπώνει

έναργέστατα καί ὁ ὑμνωδός λέγων: «Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτῶν, στεφάνους ἐκομίσαντο τῆς ἀφθαρσίας, ἐκ σοῦ τοῦ θεοῦ ἡμῶν· σχόντες γάρ τήν ἰσχύν σου, τούς τυράννους καθεῖλον, ἔθραυσαν καί δαιμόνων, τά ἀνίσχυρα θράση. Αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις Χριστέ ὁ θεός, σῶσον τάς ψυχάς ἡμῶν».

Τῆς ἐκ θεοῦ ἀφθαρσίας ἔτυχε τό ἀπεκτανθέν σῶμα τοῦ Ἱερομάρτυρος ἡμῶν Φιλουμένου, τοῦ ὁποίου τά τίμια λείψανα βρύουσιν ἰάματα ἀφ' ἑνός καί μαρτυροῦσιν τήν δόξαν τοῦ θεοῦ ἀφ' ἑτέρου: «θαυμαστός ὁ θεός ἐν τοῖς ἀγίοις Αὐτοῦ», (Ψαλμ. 67,36), ἀναφωνεῖ ὁ ψαλμωδός.

Ὁ Πατήρ ἡμῶν Φιλούμενος, γενόμενος συμπολίτης τῶν ἀγίων καί οἰκεῖος τοῦ θεοῦ (Πρβλ. Ἐφес. 2,19) καί ἔχων παρρησίαν πρὸς τόν θεόν, (Α' Ἰωάν. 3,21), προτρεπτικῶς ἀπευθύνεται πρὸς πάντας ἡμᾶς διὰ στόματος τοῦ θεσπεσίου Ἀποστόλου Πέτρου λέγοντος: «Ἀγαπητοί, μή ξενίζεσθε τῇ ἐν ὑμῖν πυρώσει πρὸς πειρασμόν ὑμῖν γινομένη, ὡς ξένου ὑμῖν συμβαίνοντος ἀλλά καθ' ὃ κοινωνεῖτε τοῖς τοῦ Χριστοῦ παθήμασι, χαίρετε, ἵνα καί ἐν τῇ ἀποκαλύψει τῆς δόξης αὐτοῦ χαρῆτε ἀγαλλιώμενοι», (Α' Πέτρ. 4, 12-13). [Καί ἀπλούστερον: ἐν σχέσει πρὸς τούς διωγμούς καί τάς θλίψεις σας, ἀγαπητοί, σᾶς προτρέπω νά μὴν παραξενεύησθε. Ὅχι μὴ παραξενεύησθε, ἀλλ' ὅσον συμμετέχετε εἰς τά παθήματα τοῦ Χριστοῦ μέ τάς θλίψεις καί τούς διωγμούς, πού ὑποφέρετε διὰ τό ὄνομά Του, τόσον νά χαίρητε ἀλλά καί νά ὑπομένητε, διὰ νά χαρῆτε μέ ἀγαλλίασιν μεγάλην καί κατά τήν φανέρωσιν τῆς δόξης Του, πού θά γίνῃ εἰς τήν δευτέραν παρουσίαν Του].

Ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία καί δὴ ἡ τοπική τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία καυχᾶται τήν ἐν Χριστῷ καύχησιν (Ρωμ. 15, 17) διὰ τόν ὁμολογητὴν αὐτῆς καί μάρτυρα τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν πίστεως, Ἅγιον Φιλούμενον, ὁ ὁποῖος, ὡς λύχνος καιόμενος φαίνει τό φῶς τῆς θείας ἀγάπης, τῆς εἰρήνης καί δικαιοσύνης, ἀλλά καί ἀληθείας ἐν τῷ σκότει τῆς ἀποστασίας καί ἀκαταστασίας τοῦ κόσμου τοῦ παρόντος αἰῶνος.

Διό καί ἡμεῖς παρακαλέσωμεν τόν θεῖον τοῦ Χριστοῦ μάρτυρα Φιλούμενον, τόν γενόμενον σύμμορφον τῶν παθῶν τοῦ Χριστοῦ καί κοινωνόν τῆς ἐπουρανίου λαμπρότητος, ἵνα σύν ταῖς πρεσβείαις τῆς ὑπερευλογημένης θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας, ἰκετεύει ὑπέρ τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἐτη πολλά καί εὐλογημένον τό στάδιον τῆς νηστείας πρὸς ὑποδοχὴν ἐντός τοῦ σπηλαίου τῶν καρδιῶν ἡμῶν τῆς γεννήσεως τοῦ θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, Ἀμήν».

Τήν μεσημβρίαν ὁ Ἠγούμενος παρέθεσε τράπεζαν, ἐν ἧ παρεκάθησεν ὁ κ. Βλιώρας, ἀξιωματοῦχοι τῆς Παλαιστινιακῆς Αὐτονομίας τῆς Σαμαρείας καί ἄλλοι.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας